

LBRIS

We know
books

Gabrielle Cassia

**UNDEVA,
O FRUNZĂ CADE**

O poveste despre ceea ce nu se spune

roman

Această lucrare este o operă de ficțiune.

Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt rodul imaginației autoarei sau sunt utilizate într-un mod simbolic. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, sau cu evenimente reale este întâmplătoare și neintenționată.

Cartea a fost scrisă ca un act de ascultare interioară. Dacă unele pagini par să atingă experiențe personale, ele aparțin cititorului care le recunoaște.

CȘMIGIU
books

CUPRINS

Prefață.....	5
Prolog.....	7
Capitolul 1. Murmurul.....	9
Capitolul 2. Ascultătorii	24
Capitolul 3. Tăcerea care crește și întoarcerea în cerc.....	46
Capitolul 4. Râul înțelept.....	68
Capitolul 5. Chemarea lui aner	80
Capitolul 6. Numele care creează lumea	95
Capitolul 7. Muntele gol.....	111
Capitolul 8. Când viitorul cere ceva înapoi.....	118
Capitolul 9. Plecarea care nu seamănă cu adio	130
Capitolul 10. Prima umbră din drumul lor	139
Capitolul 11. Ira simte ruptura și știe că nu este doar lumină.....	149
Capitolul 12. Locul unde murmurul moare	159
Capitolul 13. Ira o întâlnește pe geea.....	166
Capitolul 14. Numele care schimbă totul.....	168
Cuvântul autorului către cititor	176

conduc, nu domină, nu explică — ci țin spațiu pentru ceilalți. Și despre copilărie, nu ca vârstă, ci ca stare de deschidere față de lume.

Aceasta carte nu cere să fie citită într-un fel anume. Poate fi citită încet sau fragmentat. Poate fi lăsată și reluată. Poate fi simțită diferit de fiecare cititor — și este bine așa. Nu caut un sens unic. Caut o întâlnire. Dacă, la un moment dat, vei simți că anumite pagini te ating fără să știi de ce, nu încerca să explici. Lasă-le să rămână. Unele lucruri nu sunt făcute să fie înțelese, ci purtate.

Cartea nu îți va spune ce să crezi. Dar poate îți va aminti cum este să asculți.

Gabrielle Cassia

PROLOG

Cartea începe acolo unde cuvintele nu se grăbesc. Într-un loc tăcut, în care nu se întâmplă nimic vizibil, dar totul se mișcă. Nu am știut de la început ce poveste scriu. Am știut doar că trebuie să ascult. Uneori, viața nu vorbește tare. Nu anunță, nu explică, nu promite. Doar murmură. Iar cine se oprește suficient de mult, începe să audă.

Undeva, o frunză cade nu este o carte despre ce urmează, ci despre ce rămâne. Despre iubirea care nu dispare odată cu absența. Despre legături care nu cer să fie văzute ca să existe. Despre oameni care nu schimbă lumea prin gesturi mari, ci prin prezență.

Personajele acestei cărți nu caută răspunsuri. Ele poartă ceva mai vechi decât întrebările lor. Ascultă fără să știe de ce. Greșesc. Tac. Merg mai departe. Și, fără să-și dea seama, lasă urme.

Am scris această poveste ca pe o întoarcere. Nu spre trecut, ci spre un spațiu interior unde lucrurile nu sunt separate: viața și moartea, lumina și umbra, începutul și sfârșitul. Acolo unde o frunză cade, nu înseamnă pierdere, ci trecere. Nu căuta sensuri clare în paginile care urmează. Lasă-le să te atingă așa cum ating lucrurile vii: fără explicație.

Dacă, la un moment dat, vei simți că nu mai citești, ci doar stai, dacă o tăcere se va așeza între rânduri, dacă vei avea impresia că ceva din tine a fost văzut fără să fie numit, atunci murmurul și-a făcut drumul.

Și nu vei ști exact când — dar undeva, o frunză va fi căzut deja.

Gabrielle Cassia

Am scris această carte **pentru fiul meu, Tudor Cătălin, și pentru nepotul meu, Andrei Anton**

Pentru cei care au iubit fără să fie auziți.

Pentru cei care au plecat și pentru cei care știu să asculte ceea ce lumea spune doar în șoaptă.

Pentru Gee și Costas, care au iubit înainte de cuvinte și au rămas, chiar și atunci când au plecat.

Cartea este o frunză lăsată pe drum, nu ca să cadă, ci ca să arate că iubirea adevărată nu dispăre niciodată, ci se transformă în rădăcină, în zbor, în drum. Am scris din dorința de a vă lăsa o lume în care blândețea este putere și tăcerea poate fi un adăpost.

Am scris cartea și pentru tine, cititorul care ai simțit murmurul

CAPITOLUL 1

MURMURUL

Deschid jurnalul fără să știu dacă ceea ce urmează să scriu este o poveste sau doar o formă de a rămâne. Uneori, cuvintele nu vin ca să explice, ci ca să țină locul unei tăceri care ar deveni prea grea dacă ar rămâne nespusă. În dimineața aceea, nu făceam nimic neobișnuit: lumina intra pe fereastră la fel ca în toate celelalte zile, aerul era liniștit. Și totuși, aveam senzația că ceva ascultă. Nu pe mine, ci prin mine.

Există un sunet pe care nu-l auzi cu urechile. Nu este voce, nu este gând, este mai degrabă o prezență — ca atunci când știi că cineva se află într-o cameră alăturată, fără să-l vezi și fără să te strige. Un murmur. Nu l-am înțeles atunci. Nici nu am încercat. Am știut doar că nu vine din afară și nu începe din mine. Se află între.

Am învățat târziu că lucrurile care contează cel mai mult nu se arată pe față. Ele se transmit. Trec dintr-un gest într-altul. Dintr-o privire. Dintr-o absență care nu doare, ci susține.

Așa era Gee, nu ca prezență care domină, ci ca spațiu care îți permite să respiri. Lângă ea, nimeni nu trebuia să dovedească nimic. Iubirea nu era spusă. Era

trăită în lucruri mici, în libertatea de a fi, în siguranța de a nu fi grăbit.

Când Geea nu a mai fost, nimic nu s-a închis. S-a deschis ceva ce nu știam să numesc. O continuitate fără formă. O rădăcină tăcută, prin care viața a continuat să circule.

Costas nu a vorbit niciodată despre asta. El există mai ales în liniște. În visele care nu cer interpretare. În sentimentul că ceea ce a fost iubit cu adevărat nu dispăre, ci veghează dintr-un loc în care cuvintele nu mai sunt necesare.

Ira, fiica Geeei, a crescut purtând această moștenire fără să o recunoască imediat. Viața ei s-a desfășurat între real și vis, între ce se spune și ce rămâne nerostit. Nu a avut revelații. A avut recunoașteri lente. Ca atunci când auzi un sunet cunoscut și nu-ți amintești de unde îl știi.

Theodor, fiul Irăi, simte înainte de a înțelege. Legătura lui cu Pământul, cu visul și cu imposibilul nu a fost învățată. A fost acolo de la început. Prin el, murmurul începe să capete formă, iar lumea își amintește de o ordine mai veche decât regulile ei.

La capătul acestei linii fragile se află Aner. Copilul care încă nu vorbește, dar care leagă trecutul de ceea ce urmează să vină. El nu aduce răspunsuri. El aduce continuitate, aduce dovada că iubirea adevărată nu se oprește, ci continuă să se nască.

Aceasta nu este o poveste despre profeții. De fiecare dată când oamenii nu înțeleg un murmur, îl numesc destin, revelație sau chemare. Dar ceea ce s-a

întâmplat aici nu a fost despre a vedea viitorul. A fost despre a rămâne deschis atunci când lumea nu mai vorbea clar.

De aceea, această carte nu începe cu certitudini. Începe cu o ezitare, cu o întrebare nerostită, cu un murmur.

Aveam puțini ani când Geea a plecat. Nu mai am amintiri foarte clare cu ea. Știu că o adoram, îmi plăcea foarte mult de ea, îmi plăcea libertatea și încrederea pe care mi-o dădea și pe care o simțeam lângă ea. Plecarea ei a fost începutul sfârșitului.

Nu pot spune cu certitudine când am simțit că trebuie să scriu despre Geea ca despre o susținătoare sau o profetă a iubirii adevărate și a încrederii. Spiritul ei m-a condus și mi-a îndrumat pașii în viață. Scrisorile ei către mine mi-au schițat și mi-au condus viața. "Vor trece ani mulți de acum înainte și vei uita că tot ceea ce am fost eu, îți aparține. Iar într-o zi îți vei aduce aminte că pentru mine ai fost doar tu. Singura bucurie a vieții mele a fost să fii convins că ai fost iubit".

Am privit Soarele la apus și am rămas mută de această frumusețe lui nemaivăzută. Aș fi vrut să îmi spună dacă în fiecare inimă locuiește Soarele, ar trebui să îl lăsăm să ardă, să vedem lumina adevărată din fiecare?

M-ai dăruit aripi pentru a zbura, rădăcini să mă întorc și motive pentru ca să rămân. Așa ai fost tu Geea mea dragă și așa sunt eu nepotul tău Aner, căruia ia-i pus sufletul în palmă și l-ai învățat să îl prețuiască, și să meargă mai departe.

Știu că întregul Univers m-a ajutat să te gășesc. Am fost ca un fluture în zbor; am zburat mai sus decât alții sau nu. Am fost diferită pentru tine, bună, frumoasă, iubită și specială; ca un foc care nu arde, ci îmi luminează gândurile. Acolo unde a avut loc întâlnirea cu un spirit vechi – poate chiar un fragment din ceea ce a fost. Așa a aflat Geea că planeta nu este în pericol de distrugere, ci de uitare și tot aici primește un cântec și cheia, o formulă a armoniei doar de ea știută.

Sufletului meu îi este dor de tine, ca unui început fără sfârșit. Câteodată știu să văd tot ceea ce nu se vede și îmi urmez propriul destin, îmi trăiesc viața mea, chiar dacă este imperfectă, dar este viața mea.

Uneori, în visele Irăi, apărea și Costas. Nu vorbea, nu se apropia, dar îi auzea respirația în spatele ei, ca o lumină caldă care nu cere, ci veghează. Ira îi povestea, în gând, despre Theodor și despre nașterea lui Aner, băiatul lui Theodor. Într-un vis i-a șoptit: Costas, nici eu și nici Geea nu ți-am spus niciodată, dar când l-am văzut pe Aner prima oară, a fost ca și cum o parte din tine și din Geea, neștirbită de timp, s-a născut din nou. Nu în trupul meu, ci prin Theodor și prin Aner. Așa renaște iubirea: se întoarce pe căi noi, cu alte chipuri, dar întotdeauna cu același murmur în sânge."

Costas nu răspundea. Doar rămânea acolo, în marginea visului, ca o promisiune nespusă.

Iar Geea, în tăcerea adâncă a amintirilor, apărea ca o prezență care aprobă, fără cuvinte, fără explicații. Era acolo pentru ca viața să continue.

Așa trăiesc poveștile: nu prin fapte, ci prin tresăriri care se transmit din generație în generație, așa renaște murmurul. Câteodată, ceea ce pare un om, o viață, un drum, nu este doar al lui; este un fir care se întinde dincolo de timp.

Această poveste începe cu Geea, Ira, Theodor și Aner, dar urmele ei sunt mult mai vechi. Cineva, undeva, visează mai departe — poate o zeiță, poate Pământul însuși, poate doar o respirație veche purtată prin oameni sensibili. Dar poate... este și despre Geea: visând, respirând, Geea care a vorbit odată prin cuvinte, a ales acum să murmure prin tăcere, prin gest, prin absență. Ceea ce vei citi nu este o continuare a iubirii Geei. Este o ramură, o iubire crescută din același copac viu.

În prima dimineață, Ira s-a trezit cu un vis straniu. În vis, nu era singură. O prezență caldă, ca o respirație blândă a naturii, îi atinge ușor umărul. Nu avea chip. Nu avea voce. Dar Ira știa — fără să fie nevoie de cuvinte — că este Geea, care nu venise să-i spună ceva. Venise doar să stea. Să respire și să îi lase în piept un murmur vechi, pe care nici măcar Ira nu îl putea înțelege atunci.

Aerul din cameră era dens, aproape viu, iar în colțul ochilor, o lumină tremura ca o frunză agățată între vis și realitate. Ira își așează palma pe piept și simte bătăile inimii ca un ecou al unui alt ritm, mai vechi, mai adânc. În clipa aceea, și-a dat seama că murmurul nu era doar o șoptă de pământ, ci și o chemare interioară:

propria ei ființă începea să răspundă, să vibreze, să se deschidă. Era mai mult decât o amintire a naturii, era o reconectare cu tot ce fusese uitat în cotidian.

Pentru prima dată, Ira a observat lucruri pe care altădată le-ar fi trecut cu vederea: cum lumina dimineții aluneca pe grinda de lemn, cum aerul din cameră poartă un miros vag de mușețel, cum un fir de păr i se lipește de tâmplă, parcă reamintindu-i de fragilitatea existenței. În acea zi, nu mai era singură: Theodor, băiatul ei, intrase în cameră și se așezase în liniște lângă ea, privind-o atent. Ochii lui erau ca două oglinzi în care Ira își vedea propriile emoții reflectate — uimire, frică, și curiozitate vie.

Mult mai târziu am înțeles că Ira nu încerca să-mi traseze un drum. Ea mă pregătea pentru nesiguranță. Pentru momentele în care nu aveam să știu ce urmează, dar aveam să simt că nu sunt pierdută.

Murmurul începe întotdeauna așa: nu ca un răspuns, ci ca o liniște care refuză să fie goală. Pământul nu a vorbit niciodată tare. Nu a strigat, nu a cerut, nu a ordonat. El a murmurat, iar cei care l-au auzit au fost, puțini. Theodor știa asta. Nu pentru că o învățase, ci pentru că o simțea. Visele lui au venit încet. Mai întâi cu frunze care nu se desprindeau niciodată, apoi cu lumini fără sursă, cu o floare — albă, vie, răsărind dintr-o piatră netedă. De fiecare dată când se trezea, avea pământ sub unghii. Și, uneori, o linie fină de lut pe glezne, ca și cum o parte din el călătorea în timp ce trupul dormea.

— Iar ai fost în visul tău, zise mama, fără să se întoarcă de la foc.

Ira toarnă apă peste un ceai amar, și amestecă absentă. Vocea ei nu întreba, doar constata; știa, dar nu cerea explicații.

— Poate, răspunse Theodor. Sau poate m-a chemat ceva.

Ira a tăcut o clipă. Se uită la el peste umăr. Avea ochi limpezi, dar grei, asemeni acelor celor care văd dincolo, dar nu mai pot merge acolo.

— Și dacă n-ar fi nimic acolo?

— Atunci... e un nimic care vrea să fie găsit.

Soarele dimineții se strecoară prin ferestre. Aerul miroase a cenușă, a ceai și a așteptare. Theodor s-a ridicat și a ieșit desculț în grădină. Pământul era ud, dar blând. Drumul l-a purtat în tăcere până la piatra mare din spatele casei, piatra rotundă, netedă, despre care mama îi povestea, când era mic.

— Aici pentru prima dată am auzit, fără cuvinte, lumea.

Nu lumea s-a schimbat înainte să apară floarea. Ira s-a schimbat.

Era atentă, încetă și mult mai prezentă în propriul corp, ca și cum ceva din ea se așezase într-un ritm mai vechi. Murmurul nu venise să impresioneze. Venise să răspundă.

Acum, pe piatră, era o floare. Nu la margine, ci din piatră. O tulpină albă, translucidă, cu petale ca de abur. Fragilă, identică cu floarea din vis. Theodor a

îngenunchiat. Nu de uimire, ci pentru că simțea că ceva în el fusese văzut. A atins piatra. Era caldă și vibra.

— Te-ai întors, a șoptit. Sau poate acum te pot auzi.

În seara aceea, în cameră, a deschis jurnalul. Între file, un desen vechi. Floarea. Pe spatele desenului, cu un scris slab, abia citibil:

„Dacă o vezi, e timpul să asculți.”

Nu-și amintea când scrisese asta. Dar în acel moment, știa. Nu era un vis. Era un **murmur care prindea formă**.

Mama a bătut discret în ușă.

— Theodor ...?

— Da?

— Ești bine?

— Nu. Dar sunt exact unde trebuie să fiu.

Un timp nu s-a mai auzit nimic, doar vocea mamei care i-a spus:

— Când eram de vârsta ta, am avut și eu visele acelea, zise mama.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am început să tac. Și atunci... am înțeles.

Undeva, sub pământ, o rădăcină a început să se miște. Nu înspre cer. Ci înspre inimă.

Din jurnalul lui Theodor

Am văzut o floare crescând dintr-o piatră. Și în loc să mă întreb cum e posibil, am știut că trebuie doar să stau lângă ea. Uneori, chemarea nu te atrage, nu te obligă și nu strigă. Te atinge ca vârful unei petale, iar dacă tresari... înseamnă că ai auzit.

— Poate, zise Ira, privind în ceașca aburindă. Sau poate... am fost chemată.

Mama nu mai răspunse. Turnă ceaiul în tăcere. Mirosul amar al urzicilor a umplut coliba — un miros de ruină, de viață simplă și fără mister. Ira s-a ridicat, mâinile erau în jurul cunii, iar privirea ei trecea prin fereastra mică. Pădurea sudică, acolo unde nu mergea nimeni, părea astăzi mai aproape. Trunchiurile groase, negre, parcă se aplecau spre ea, ca niște gânduri nerostite.

— Ai visat iar pădurea? întrebă Theodor fără să o privească.

Ira zâmbi ușor, privind la fereastră. Nu știa cum să pună în cuvinte acel murmur care nu era un cuvânt, ci o senzație, o adiere pe care doar inima putea s-o înțeleagă.

— Am visat că Pământul mi-a vorbit, răspunse ea, mângâindu-i părul. Și nu cu voce, ci cu o liniște care m-a atins mai mult decât orice strigăt.

— Nu. Sau da. Dar nu era vis. Era... un ecou.

— Un ecou de unde?

— Din jos, răspunse Ira. Din josul Pământului.

Mama oftă și amestecă iar în ceainic.

— Pământul nu are ecou. Doar oase vechi și lucruri uitate.

Ira nu a răspuns. Dar în sufletul ei, ecoul tocmai se repeta. Theodor și-a lipit capul de umărul mamei și pentru un moment, amândoi au tăcut. În tăcerea aceea, ceva s-a schimbat: murmurul se împărțea acum în doi,